

podle své povahy ke zvláštním účelům, jest pro výpočet výše škody rozhodno, do jaké míry stala se věc poškozením nepoužitelnou pro tyto zvláštní účely (rozh. sb. n. s. 39), přehlíží, že v první řadě rozhodna jest pro určení výše škody absolutní škoda poškozením způsobená, která jen, je-li věc určena a způsobila pro zvláštní kromobyčejné účely, může okolností tou doznati dalšího z v ý š e n í. Pro zvláštní určování ceny výsledkem znalce, ostatně při hlavním přelíčení nenavrženým, nebylo podle Šu 99 tr. ř. podkladu. Proto také stačí, pokud zmateční stížnost snaží se popírati objektivní výši škody 200 Kč převyšující, poukázati ji na dotyčné o výpověď svědka Františka L-e opřené zjištění rozsudku. Pokud však zmateční stížnost, dovolávajíc se omylu, popírá subjektivní vědomí obžalovaných, že by škoda mohla 200 Kč převyšovati, přehlíží, že takový omyl v rozsudku není zjištěn a že nalézací soud neměl příčiny otázkou omylu se zabývati, poněvadž obžalovaní sami se omylem nehájili. Poukazovali sice oba obžalovaní při hlavním přelíčení na to, že jim cena obrazu nebyla známa. Avšak zmateční stížnost nevytýká pomnutí této okolnosti v důvodech rozsudku jako formální zmatek (neúplnost Šu 281 čís. 5 tr. ř.) a nelze k formální vadě (§ 290 tr. ř.) z úřední moci hleděti, i kdyby byla dána. Ostatně pouhá neznalost skutečné ceny věci nesprošťuje pachatele tam, kde na této ceně spočívá zločinná kvalifikace odpovědnosti pro zločin (rozh. sb. n. s. č. 97).

Čís. 2306.

Náhradou za držení trestance v železech na nohou (§ 3 zák. ze dne 19. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák.) jest zostříti i těžký žalář doživotní (§ 50 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 4. března 1926, Zm II 6/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku porotního soudu v Brně ze dne 17. listopadu 1925, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem loupeže podle §§ 190, 192, 194 tr. zák. a Otto Ž. též podle Šu 195 tr. zák. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Odvolání obžalovaného Otty Ž-a uplatňuje, že byl mu trest doživotního těžkého žaláře v rozporu s ustanovením Šu 50 tr. zák. zostřen jedním postem čtvrtletně a uzavřením o samotě v temnici v den 19. srpna každého roku. Tyto vývody poukazují k námitce, že soud vykročil z mezi trestní sazby, tudíž ku zmatečnému důvodu čís. 12 Šu 344 tr. ř., avšak neprávem. Zřejmě nejde o zostření trestu ve smyslu Šu 19 tr. zák., nýbrž o náhradu za podržení trestance se železy na nohou, jež bylo podle první věty Šu 16 tr. zák. spojeno s výkonem těžkého žaláře. Taková ná-

hrada jest Šem 3 zákona ze dne 19. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák. bezvýjimečně nařízena a musí se proto naříditi také při ukládání těžkého žaláře doživotního, jenž by bez této náhrady nedosáhl stupně Šem 16 tr. zák. předpokládaného (srovnej nálezy býv. zrušovacího soudu víd. č. 529, 2904, úř. sb.). Bylo proto i odvolání, které jest v pravdě části zmateční stížnosti, zavrhnouti.

Čís. 2307.

Vedle záporné odpovědi na hlavní otázku o vině přímého pachatele může logicky (§ 344 čís. 9 tr. ř.) obstáti kladná odpověď na další hlavní otázku o vině návodce (§ 5 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 4. března 1926, Zm II 27/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku porotního soudu v Moravské Ostravě ze dne 21. listopadu 1925, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem spoluviny na žhářství podle §§ 5, 166 a 167 písm. e) tr. zák.

Důvody:

Uplatňujíc důvod zmatečnosti čís. 5, správně čís. 9 Šu 344 tr. ř., vytýká zmateční stížnost, že výrok porotců sám sobě odporuje, jelikož porotci odpověděli 1. záporně na první hlavní otázku, zda obžalovaná Marie Ch-ová jest vinna, že v noci na 29. července 1925 v D., zapálivši dřevěný domek čís. 61, předsevzala jednání, z něhož podle jejího úkladu měl vzejít požár na cizím majetku, totiž na majetku Pavla J-a, z čehož také skutečně požár vzešel, 2. kladně na III. hlavní otázku, zda jest obžalovaná Eva L-á vinna, že dne 29. července 1925 a před tím v D. zlý skutek Marie Ch-ové v první hlavní otázce uvedený radou, poučením, schvalováním nastrojila a k němu zúmyslně příčiny zavdala. Výtka neobstojí. Podle zákonné úpravy hlavní otázky jest se porotcům v odpovědi na ni vysloviti nejen o tom, zda staly se skutečnosti, v otázce uvedené, nýbrž i o tom, zda jsou těmito skutečnostmi naplněny veškeré zákonné známky, v otázce zmíněné, a i o tom, zda není tu důvod, vinu vylučující. Porotci nejsou povinni, ba nejsou ani oprávněni, by ve své odpovědi vyznačili, s kterého z těchto hledisek dospěli k záporné odpovědi (první odstavec Šu 323, první odst. Šu 328, druhý odst. Šu 326 tr. ř.). Vyjímajíc případy posledního odstavce Šu 328 tr. ř., o něž v souzeném případě nejde, omezuje se odpověď každého porotce a i odpověď porotní lavice (druhý odst. Šu 329 tr. ř.) na pouhé slovo »ano« nebo »ne«. Není-li však z odpovědi vidno, s hlediska které z uvedených důležitých otázek dospěli porotci k záporné odpovědi na celou otázku, není takovou odpovědí zjištěno vůbec nic, co by předurčovalo otázku na spoluvinu, ježto není jí vyloučeno, že skutek v otázce naznačený byl osobou, k jejíž pachatelství otázka poukazuje, spáchán. Proto může vedle záporné odpovědi na hlavní otázku o vině přímého pachatele